

दानियेल की पुस्तक - संख्या बयालीस

Yhdistävät siteet

Jeff Pippenger

2024-01-06

Johannes Kastaja oli yhdistävä lenkkiprofeetta.

”Profeetta Johannes oli yhdistävä side näiden kahden talouskauden välillä. Jumalan edustajana hän astui esiin osoittaakseen lain ja profeettojen suhteen kristilliseen talouskauteen. Hän oli vähäisempi valo, jota suuremman tuli seurata. Johanneksen mieli oli Pyhän Hengen valaisema, jotta hän voisi tuoda valoa kansalleen; mutta mikään muu valo ei ole koskaan loistanut eikä koskaan tule loistamaan langenneelle ihmiselle niin kirkkaasti kuin se, mikä lähti Jeesuksen opetuksesta ja esimerkistä. Kristus ja Hänen tehtävänsä oli varjomaisten uhrien esikuvissa ymmärretty vain hämärästi. Edes Johannes ei ollut täysin käsittänyt tulevaa, kuolematonta elämää Vapahtajan kautta.” Alfa ja omega, s. 220.

Jeesus oli myös yhdistävä profeetta.

”Kristus on avannut tien maasta taivaaseen. Hän muodostaa yhdistävän siteen näiden kahden maailman välille. Hän tuo Jumalan rakkauden ja alentumisen ihmiselle ja kohottaa ihmisen ansioittensa kautta kohtaamaan Jumalan sovituksen. Kristus on tie, totuus ja elämä. On raskasta työtä seurata eteenpäin askel askeleelta, tuskallisesti ja hitaasti, yhä eteen- ja ylöspäin puhtauden ja pyhyiden polulla. Mutta Kristus on tehnyt runsaan varauksen antaakseen uutta voimaa ja jumalallista väkevyyttä jokaisella edistyvällä askeleella jumalallisessa elämässä. Tämä on sitä tietoa ja kokemusta, jota kaikki toimistossa työskentelevät tarvitsevat ja jonka heillä täytyy olla, tai muutoin he joka päivä saattavat häväistystä Kristuksen asian ylle.” Testimonies, osa 3, s. 193.

Johannes Kastajan profetalliseen työhön sisältyi maallisen pyhäkköjärjestyksen yhdistäminen taivaalliseen pyhäkköön. Ensimmäiset sanat, jotka Johannes lausui nähdessään Jeesuksen ensimmäisen kerran, olivat:

Seuraavana päivänä Johannes näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Joh. 1:29.

Mutta vaikka Johanneksen tuli yksilöidä siirtymä muinaisesta Israelista hengelliseen Israeliin, hänen ymmärryksensä tuosta siirtymästä oli rajallinen.

Kristus sanoi Johanneksen puolustukseksi: ”Mutta mitä te lähditte katsomaan? Profeettaako? Niin, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta.” Johannes ei ollut ainoastaan profeetta ennustamaan tulevia tapahtumia, vaan hän oli lupauksen lapsi, äitinsä kohdusta asti Pyhällä Hengellä täytetty, ja Jumalan määräämä suorittamaan erityisen työn uskonpuhdistajana, valmistamaan kansan Kristuksen vastaanottamista varten. Profeetta Johannes oli näiden kahden taloudenhoitokauden yhdistävä side.

”Juutalaisten uskonto koostui heidän Jumalasta luopumisensa seurauksena enimmäkseen seremonioista. Johannes oli se vähäisempi valo, jota oli määrä seurata suuremman valon. Hänen tuli horjuttaa kansan luottamusta heidän perinnäissääntöihinsä, palauttaa heidän syntinsä heidän mieleensä ja johdattaa heidät parannukseen, jotta he olisivat valmistautuneita ymmärtämään Kristuksen työn arvon. Jumala ilmoitti Johannekselle Henkensä innoituksesta, valaisten profeettaa, jotta tämä voisi poistaa rehellisten juutalaisten mielistä taikauskon ja pimeyden, jotka väärin opetusten kautta olivat sukupolvien ajan kasaantuneet heidän ylleen.”

”Vähäisinkin opetuslapsi, joka seurasi Jeesusta, joka oli hänen ihmeittensä silminnäkijä ja kuunteli hänen jumalallisia opetuksensa sanoja sekä kuuli hänen huuliltaan lähtevät lohduttavat sanat, oli etuoikeutetumpi kuin Johannes Kastaja, sillä hänellä oli kirkkaampi valo. Mitään muuta valoa ei ole loistanut eikä koskaan loistakaan syntisen, langenneen ihmisen ymmärrykselle kuin se, mikä välittyi ja välittyy Hänen kauttaan, joka on maailman valo. Kristus ja hänen tehtävänsä oli ymmärretty vain hämärästi varjomaisiin uhreihin kätkeytyneenä. Jopa Johannes ajatteli, että Kristuksen hallitus olisi Jerusalemissa ja että hän perustaisi ajallisen valtakunnan, jonka alamaiset olisivat pyhiä.” Review and Herald, 8. huhtikuuta 1873.

Apostoli Paavali oli myös yhdistävä lenkkiprofeetta, jonka tehtävänä oli osoittaa sen kirjaimellisen siirtymän profeetalliset sovellukset hengelliseen. Hän ymmärsi, ettei kirjaimellinen Jerusalemi enää ollut profetian Jerusalemi, sillä se oli silloin siirtynyt taivaalliseen Jerusalemiin.

Sillä tämä Hagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka on orjuudessa lastensa kanssa. Mutta se Jerusalemi, joka on ylhäällä, on vapaa, ja se on meidän kaikkien äiti. Galatalaiskirje 4:25, 26.

Toisen Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa, jota olemme tarkastelleet, Paavali osoitti, että kirjaimellinen pakanallinen Rooma oli se valta, joka pidatti hengellistä paavillista Roomaa nousemasta valtaistuimelle aina vuoteen 538 saakka. Tässä luvussa hän osoittaa, että ”laittomuuden ihminen”, joka istuu Jumalan temppelissä, oli sama ”kuningas”, jonka Daniel mainitsee luvussa yksitoista, jakeessa kolmekymmentäkuusi. Todistus siitä, että ”pohjoisen kuningas” Danielin yhdentoista luvun kuudessa viimeisessä jakeessa on paavinvalta, tuli ratkaisevaksi sen totuuden viitekehyksen vahvistamisessa, jota Future for America käytti tiedon lisääntymisestä vuodesta 1989 alkaen.

Samassa luvussa Paavali osoitti pakanallisen Rooman työn hillitä paaviuden nousua siihen aikaan asti, jolloin pakanallinen Rooma poistettaisiin, ja siten hän osoitti, että Danielin kirjassa ”jokapäiväinen” tarkoitti pakanallista Roomaa. Tästä totuudesta tuli juuri se avain, jolla vahvistettiin se totuuden kehys, joka synnytti tiedon lisääntymisen vuonna 1798.

William Millerin historiassa sanoma julistettiin silloin, kun oli määrä tapahtua siirtymä filadelfialaisesta liikkeestä laodikealaiseen liikkeeseen. Future for American historiassa tapahtuu nyt siirtymä laodikealaisesta liikkeestä filadelfialaiseen liikkeeseen.

Se totuus, jonka Paavali esitti 2. Tessalonikalaiskirjeessä ja joka osoitti siirtymän kirjaimellisesta pakanallisesta Roomasta hengelliseen paavilliseen Roomaan, tuli Millerin profeetallisen

ymmärryksen viitekehykseksi. Sekä Johannes Kastaja että Paavali herätettiin selittämään siirtymää kirjaimellisesta hengelliseen. William Miller oli Johannes Kastajan esikuvaama, ja hänen työssään oli olennaista, että hän tunnisti pakanallisen ja paavillisen Rooman välisen suhteen ja siirtymän, sen siirtymän, jonka tunnistamista varten Johannes herätettiin.

Danielin kirjassa on viisi viittausta ”jokapäiväiseen”, ja ne edeltävät aina paavillisen vallan symbolia. Sen profeetallisen siirtymän yhteydessä, jota tarkastelemme, kaikki nämä viisi viittausta sisältävät siirtymän kirjaimellisesta Roomasta hengelliseen Roomaan. Danielin kirjan ”jokapäiväinen” on yksi niistä totuuksista, jotka on esitetty Habakukin kahdessa taulussa, ja on sen tähden perustotuus, jota tuli puolustaa; totuus, joka lopulta peittyisi väärin ja väärennettyjen jalokivien ja kolikoiden alle. Ei ole sattumaa, että jokaisella kahdessa pyhässä kartassa esitetyllä totuudella on suorat innoitetut vahvistukset Ellen Whiten kirjoituksissa. Minkä tahansa perustotuuden (mukaan lukien ”jokapäiväinen”) hylkääminen merkitsee samalla Profetian Hengen auktoriteetin hylkäämistä.

”Sitten näin ”jokapäiväisen” yhteydessä, että sana ”uhri” oli lisätty ihmisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä ”jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorron keskellä, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja sekavuus.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.

Ne, ”jotka antoivat tuomion hetken huudon”, ymmärsivät ”jokapäiväisen” pakanuuden ja/tai pakanallisen Rooman vertauskuvaksi. Heidän käsitykseensä sisältyi myös se tosiasia, että sana ”uhri” ei kuulunut siihen Danielin kirjan kohtaan, johon Kuningas Jaakon Raamatun kääntäjät olivat sen lisänneet (inhimillisen viisauden nojalla). Myös tienraivaajien käsitykseen kuului, että ”jokapäiväinen” esitettiin aina yhteydessä toiseen paavillisen vallan kahdesta vertauskuvasta ja että pakanuus (”jokapäiväinen”) aina edelsi paavillista vertauskuvaa. Ne yksilöitiin aina siinä järjestyksessä, jossa ne tulivat profeetalliseen historiaan. Danielin kirja ja Ilmestyskirja eivät koskaan poikkeaa siitä historiallisesta järjestyksestä, jossa pakanuus edeltää paavillisuutta, ja kun Ilmestyskirja esittelee väärän profetan kolmannen hävittävän vallan, tämä järjestys pidetään aina voimassa.

Ilman Paavalin opetusta siitä, että profetian kirjaimelliset asiat siirtyivät hengellisiksi ristin ajanjaksossa, syntyy pulma Kristuksen ennustuksen kanssa Jerusalemin hävityksestä, joka löytyy kaikista evankeliumeista Johannesta lukuun ottamatta. Ne kaksi paaviuteen liittyvää symbolia, jotka Danielin kirjassa ovat yhteydessä ”jokapäiväiseen”, ovat hävityksen kauhistus ja hävityksen rikkomus. Nämä kaksi symbolia edustavat pedon merkkiä (kauhistus) ja pedon kuvaa (rikkomus).

Rikkomus, joka sallii paaviuden murhata ne, joita se pitää harhaoppisina, on kirkon ja valtion yhdistelmä, jossa kirkko hallitsee tätä suhdetta. Näin Daniel esittää kirkon ja valtion yhdistelmän, joka on paavillisen pedon kuva, hävityksen rikkomuksena. Raamattu osoittaa epäjumalanpalveluksen kauhistukseksi, ja kaikki paavillisen vallan epäjumalanpalvelus esitetään sen epäjumalallisessa sapatissa, jota Johannes kutsuu pedon merkiksi ja Daniel hävityksen

kauhistukseksi.

Ja yhdestä niistä kasvoi esiin pieni sarvi, joka tuli ylen suureksi etelää kohti ja itää kohti ja Ihanaa maata kohti. Ja se kasvoi suureksi aina taivaan sotajoukkoon asti; ja se heitti maahan osan sotajoukosta ja tähdistä ja tallasi ne jalkoihinsa. Niin, se korotti itsensä aina sotajoukon ruhtinaaseen asti, ja häneltä otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin. Ja sotajoukko annettiin sille jokapäiväistä uhria vastaan rikkomuksen tähden, ja se heitti totuuden maahan; ja se toimi ja menestyi. Daniel 8:9–12.

Käsitlemme näitä jakeita yksityiskohtaisemmin toisessa artikkelissa, mutta jakeessa yksitoista valta, joka korotti itsensä Kristusta vastaan, oli pakanallinen Rooma, kun se yritti surmata hänet hänen syntymänsä aikaan ja lopulta teki niin ristillä. Jakeessa sanotaan, että ”hänen kauttaan” (pakanallisen Rooman kautta) ”jokapäiväinen otettiin pois”. Heprean sana, joka on käännetty ilmauksella ”otettiin pois”, on ”rum”, ja se merkitsee ”korottaa ja ylistää”. Pakanallinen Rooma korottaisi ja ylistäisi pakanuuden uskontoa, ja juuri niin se teki historiassa. Tästä syystä sitä kutsutaan ”pakanalliseksi” Roomaksi.

Seuraava jae osoittaa, että paavilliselle Roomalle annettiin ”sotajoukko” (sotilaallinen voima), joka oli ”jokapäiväistä” vastaan tai jonka tuli voittaa ”jokapäiväinen” (pakanuus). Tämäkin on historiallinen tosiasia, sillä paavius käytti sotilaallista voimaa (vaikkei sillä koskaan ole ollut omaa armeijaa) voittaakseen sen pidäkkeen, joka oli asetettu sen vallannousun esteeksi. Tuo voima tuli pakanalliselta Roomalta. Se sotilaallinen voima, jota se käytti, annettiin sille ”rikkomuksen” kautta, sillä se rikkomus, joka salli sen hallita niiden kuninkaiden sotajoukkoja, jotka asettivat sen valtaistuimelle vuonna 538, oli kirkon ja valtion liiton rikkomus. Ensin jakeessa yksitoista puhutellaan pakanallista Roomaa ja ilmoitetaan tutkijalle, että pakanallinen Rooma nousisi Kristusta vastaan ja että se korottaisi pakanuuden uskontoa.

Seuraava jae kuvaa kirkon ja valtion yhdistelmän rikkomusta, joka salli paaviuden voittaa ja poistaa sen pidäkkeen, jota pakanallinen Rooma oli harjoittanut sitä vastaan. Historia vahvistaa näiden molempien jakeiden sovelluksen. ”Jatkuva” edustaa joko pakanallista Roomaa, sitä valtaa, joka asettui Kristusta vastaan, tai pakanuuden uskontoa, jota pakanallinen Rooma korotti. ”Jatkuvan” symbolia seuraa sitten paavius, sillä se yksilöi kirkon ja valtion rikkomuksellisen liiton, joka juuri varustaa paaviuden sotajoukolla tekemään sen likaisen työn. Danielin kolmas ”jatkuvan” käyttö on kysymys, joka tuottaa vastauksen, joka on adventismin keskeinen pylvä.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Daniel 8:13.

Tässä jakeessa esitetään kysymys siitä, kuinka kauan näky kestää; näin ollen pyydetään vastausta, joka ilmaisee keston eikä jotakin tiettyä ajankohtaa. Kysymys ei koske sitä, minä päivänä näky täyttyy, vaan mikä on näyn kesto. Jakeessa ei kysytä: ”Milloin?”, vaan: ”Kuinka kauan?” Näky koskee pakanuuden hävittäviä valtoja, joita kuvataan ilmauksella ”jokapäiväinen”, sekä paavillisuutta, sellaisena kuin sitä edustaa paavikunnan rikkomus, joka toteutuu, kun se harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa. Näiden kahden hävittävän vallan, pakanuuden ja sitä

seuraavan paavillisuuden, oli määrä polkea pyhäkkö ja sotajoukko maahan ”seitsemän ajan” kuluessa.

On tärkeää ymmärtää, että kirjaimellisen pyhän talleminen, joka alkoi Babylonian aikana ja jatkui aina siihen saakka, kun pakanallinen Rooma hävitti Jerusalemin vuonna 70 jKr., tapahtui pakanallisten valtojen toimesta alusta loppuun. Näin ollen juuri kirjaimellinen pakana monikossa tallasi kirjaimellisen pyhän ja kirjaimellisen joukon (Jumalan kansan). Mutta hengellinen Rooma tallasi hengellisen Jerusalemin ja hengellisen Israelin.

Mutta jätä temppelein ulkopuolella oleva esikartano mittaamatta äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhä kaupunki he tallevat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ja minä annan voimani kahdelle todistajalle, ja he profetoivat tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, säkipukuihin puettuina. Ilmestys 11:2, 3.

Johannes Kastaja oli yhdistävälennäinen profeetta, joka tunnisti taloudenhoitokauden muutoksen maallisesta pyhästä taivaalliseen, tuntematta työnsä täyteyttä. Paavali oli yhdistävälennäinen profeetta, joka tunnisti taloudenhoitokauden muutoksen kirjaimellisesta Israelista (sotajoukosta) hengelliseen Israeliin. Jerusalemi, jota tallattiin neljäkymmentäkaksi kuukautta, oli hengellinen Jerusalemi.

”Tässä mainitut ajanjaksot — ”neljäkymmentä kaksi kuukautta” ja ”tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää” — ovat sama ajanjakso; kumpikin kuvaa sitä aikaa, jolloin Kristuksen seurakunnan oli määrä kärsiä Rooman harjoittamasta sorrosta. Paavillisen ylivallan 1260 vuotta alkoivat vuonna 538 jKr., ja päättyivät sen vuoksi vuonna 1798. Tuolloin ranskalainen armeija tunkeutui Roomaan ja otti paavin vangiksi, ja tämä kuoli maanpaossa. Vaikka uusi paavi valittiin pian sen jälkeen, paavillinen hierarkia ei ole sittemmin koskaan kyennyt käyttämään sitä valtaa, joka sillä ennen oli.” Suuri taistelu, 266.

Paavali osoitti, että siinä siirtymävaiheessa, joka tapahtui ristin historian yhteydessä, hengellisestä Jerusalemistä, joka ”on ylhäällä”, tuli se kaupunki, jonka Jumala valitsi asettaakseen nimensä sinne, ja kirjaimellinen Jerusalemi lakkasi olemasta Raamatun profetian Jerusalemi.

Sillä tämä Hagar on Arabian Siinain vuori ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka on orjuudessa lapsineen. Mutta ylhäällä oleva Jerusalemi on vapaa, ja se on meidän kaikkien äiti. Galatalaiskirje 4:25, 26.

Tämä totuus on olennaisen tärkeää ymmärtää oikein, ja kirjaimellisen Jerusalemin virheellinen soveltaminen raamatullisen profetian symboliksi on osa sitä petosta, jonka jesuiitat loivat horjuttaakseen totuutta, että Rooman paavi on antikristus. Tämä väärä opetus synnyttää luopuneessa protestantismissa uskomuksen, joka saa heidät virheellisesti pitämään nykyistä juutalaista Israelin kansakuntaa profetian symbolina. Kirjaimellinen Jerusalemi lakkasi olemasta Jumalan Jerusalemi ristin aikana.

”Jerusalemin kaupunki ei ole enää pyhä paikka. Jumalan kirous on sen yllä Kristuksen hylkäämisen ja ristiinnaulitsemisen tähden. Sen yllä lepää synkkä syyllisyyden tahra, eikä se enää milloinkaan ole oleva pyhä paikka, ennen kuin se on puhdistettu taivaan puhdistavilla

tulilla. Siihen aikaan, jolloin tämä synnin kirouksen alainen maa puhdistetaan jokaisesta synnin tahrasta, Kristus on jälleen seisova Öljymäellä. Kun Hänen jalkansa lepäävät sen päällä, se halkeaa kahtia ja tulee suureksi tasangoksi, valmistetuksi Jumalan kaupungille." Review and Herald, 30. heinäkuuta 1901.

Kirjaimellisen Jerusalemin ja hengellisen Jerusalemin välisen erottelun merkitystä käsitellään, kun tarkastelemme Kristuksen maailman loppua koskevaa profetiaa. Neljäs kerta, jolloin Daniel mainitsee ”jokapäiväisen”, on yhdestoista luvussa.

Ja sotajoukot nousevat hänen puoleltaan, ja ne saastuttavat turvapaikan, linnoituksen, ottavat pois jokapäiväisen uhrin ja asettavat hävityksen kauhistuksen. Daniel 11:31.

Tämä jae osoittaa pakanallisen Rooman työn paaviuden asettamisessa maan valtaistuimelle vuonna 538. ”Käsivarret” edustavat pakanallisen Rooman sotilaallista voimaa, joka nousi paaviuden tueksi alkaen frankkien kuninkaasta Klodvigista vuonna 496. Eri Euroopan kuninkaat toimivat paaviuden valtaanasettamisen hyväksi Klodvigin jälkeen, mutta jae osoittaa neljä asiaa, jotka Euroopan kuninkaat (käsivarret) tekivät paaviuden hyväksi, sen jälkeen kun he rikkoivat käskyn muodostamalla kirkon ja valtion liiton Tyyron porton kanssa.

Asetuttuaan paavikunnan puolelle he ”saastuttivat” eli hävittivät Rooman kaupungin, joka oli sekä pakanallisen että paavillisen Rooman voiman vertauskuva. Jakeessa mainittu saastuttaminen toteutui toistuvasti vuosien kuluessa, kun Rooman kaupunki joutui jatkuvien sotilaallisten hyökkäysten kohteeksi. Nuo Euroopan kuninkaat (käsivarret) myös ”ottavat pois jokapäiväisen”. Tässä jakeessa sanaksi, joka on käännetty ”ottaa pois”, ei ole heprean ”rum”, niin kuin kahdeksannessa luvussa. Tässä jakeessa sanaksi, joka on käännetty ”ottaa pois”, on ”sur”, ja se merkitsee poistamista. Euroopan kuninkaiden käsivarret poistaisivat pakanallisen vastarinnan paavikunnan nousun tieltä vuonna 508. Sitten vuonna 538 nuo käsivarret asettaisivat paavikunnan maan valtaistuimelle. Ja juuri sinä vuonna Orléansin kirkolliskokouksessa paavikunta toimeenpani sunnuntailain.

Sunnuntai jumalanpalveluspäivänä on se, mitä sisar White kutsuu ”epäjumala”-sapatiksi, ja epäjumalanpalvelus on sanan ”kauhistus” täydellinen raamatullinen määritelmä. Vuonna 538 pakanallisen Rooman käsivarret pystyttivät hävityksen kauhistuksen.

”Kaikki, jotka korottavat ja palvovat epäjumalasapatia, päivää, jota Jumala ei ole siunannut, auttavat paholaista ja hänen enkeleitään kaikella sillä Jumalan antaman kykynsä voimalla, jonka he ovat vääristäneet väärään käyttöön. Toisen hengen innoittamina, joka sokaisee heidän arvostelukykynsä, he eivät voi nähdä, että sunnuntain korottaminen on kokonaan katolisen kirkon aikaansaannosta.” Selected Messages, kirja 3, 423.

Profetia ja historia vahvistavat sen sovelluksen, jonka olemme juuri tunnistanee jakeelle kolmekymmentäyksi. Kun sanomme, että profetia vahvistaa tämän sovelluksen, tarkoitamme sitä, että on olemassa muitakin profetioita, jotka käsittelevät näitä samoja tosiasioita, kuitenkin tuomatta niitä tässä vaiheessa tarkasteluun. Viides ja viimeinen kerta, jolloin Daniel käyttää ilmaisua ”jokapäiväinen”, löytyy kahdennestatoista luvusta.

Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää. Daniel 12:11, 12.

Profetia ja historia osoittavat, että vuonna 508 vastustus paaviuden nousua vastaan pääasiallisesti päättyi, kun viimeinen kolmesta maantieteellisestä esteestä (gootit) nyhjäistiin pois, kuten Danielin seitsemäs luku osoittaa.

Minä tarkastelin sarvia, ja katso, niiden keskeltä nousi vielä yksi pieni sarvi, jonka tieltä kolme ensimmäisistä sarvista revittiin juurineen pois; ja katso, tässä sarvessa oli silmät niin kuin ihmisen silmät ja suu, joka puhui suuria sanoja. Daniel 7:8.

Kolmen sarven poistaminen kuvataan kahdessa pyhässä taulussa, ja kun kolmas noista kolmesta maantieteellisestä esteestä ajettiin pois Rooman kaupungista vuonna 508, vastustus paavillisen vallan nousua vastaan poistui. Jakeessa yksitoista mainittu pystyttäminen kuvaa vuosien 508 ja 538 välistä kolmeakymmentä vuotta. Se osoittaa ne kolmekymmentä vuotta, joiden aikana synnin ihmisen asettamisen valmistelu Jumalan temppeliin saatettiin päätökseen.

Sana, joka on käännetty ”otetaan pois”, on myös ”sur”, mikä merkitsee poistamista, ja vuonna 508 vastustus paaviuden nousua vastaan poistettiin (otettiin pois). Tuosta ajankohdasta laskettuna tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä vuotta vie vuoteen 1798 ja paaviuden kuolettavaan haavaan. Tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää vie ensimmäiseen pettymykseen ja viipymisen ajan alkuun aivan vuoden 1843 lopussa. Jae lupaa siunauksen niille, jotka ”saapuvat” vuoteen 1843. Sana ”saapuu” merkitsee koskettamista. Vuoden 1844 ensimmäinen päivä merkitsee ensimmäistä pettymystä, mutta vuoden 1843 viimeinen päivä koskettaa vuoden 1844 ensimmäistä hetkeä. Vuoden viimeinen päivä koskettaa seuraavan vuoden ensimmäistä päivää. Tuohon päivämäärään liittyvä siunaus vahvistetaan historiassa ja profetiassa.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa tarkasteluumme ”jokapäiväisen” merkityksestä perustavanlaatuisena totuutena.

”Kaikki vuosina 1840–1844 annetut sanomat on nyt esitettävä voimallisesti, sillä monet ihmiset ovat menettäneet suuntansa. Sanomien on mentävä kaikkiin seurakuntiin.

Kristus sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät; ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole kuulleet” [Matteus 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä tämän sanoman toistamisessa saa olla viivytystä, sillä aikojen merkit täytyvät; päätöstyö on tehtävä. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan säätämä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, volyymi 21, 437.